

2ο Λύκειο Μεγάρων
Η Τέχνη που γίνεται παράδοση

2005-2006 «Το Δίκανο» και «Μπουχάρα» του Κώστα Μουρσελά

2006-2007 «Κηφισοφώντας» και «Γαλάζια Χελώνα» του Δημήτρη Ψαθά

&

«Σταχτοπούτα-Κοκκινοσκουφίτσα» της Έλενας Ακρίτα

2007-2008 «Όρνιθες» του Αριστοφάνη

2008-2009 «Όταν η Μήδεια συνάντησε τους Pink Floyd» Επιθεώρηση

2009-2010 «Το σπίτι του Φρανκενστάιν» του Martin Downing

2010-2011 «Οι Ηλίθιοι» του Νηλ Σαϊμον

2011-2012 «Ματίας ο Α΄ της & Αλκης Ζέη

2012 - 2013 « ΜΗΔΕΙΑ & Δε & τρού στόρι »

2013 - 2014: Το βέλος που δεν πληγώνει

2014 - 2015:& "Δεσμώ τες" Αφιέρωμα στο αρχαίο δράμα - video
/& Κριτικές από τον τοπικό τύπο

2015 - 2016:& "Με ωτοστόπ για την Ιθάκη, του Κώ στα Ακριβού"

Παρουσίαση του έργου

2016 - 2017:& "Σταχτοπούτα under construction, του Κώ στα
Ακριβού"

2017 - 2018:& "Μαζί για πάντα", του Κώ στα Ακριβού / Πληροφο
ρίες για το έργο

2018 - 2019 Ποιά Ελένη

2021 - 2022 Το βέλος που δεν πληγώ νει

2022 - 2023 Η ζωή είναι γλυκιά

Βασίλης, Βιβή, Νατάσα, Δημήτρης, Δημήτρης, Γιώργος, Κατερίνα, Άγγελος,
Μαρία, Μαρία, Ελβίρα, Εμέλλεια, Πολυξένη, Εύα, Μυρτώ, Ευγενία, Πέρσα,
είναι απλώς ονόματα?

Ονόματα όμως που φέρνουν στο νου ευχάριστες στιγμές, αναμνήσεις που μένουν βαθιά
χαραγμένες στο μυαλό μας. Μαζί γελάσαμε, κλάψαμε, νευριάσαμε, αγκαλιάσαμε ο ένας τον
άλλο κι όταν κάθε φορά η σκηνή άδειαζε και το χειροκρότημα καταλάγιαζε, όταν έσβηναν
τα φώτα και μέναμε μόνοι μας, είχαμε κάτι σημαντικό να θυμόμαστε. Ότι μοιραστήκαμε
πράγματα.

Και μένοντας αγκαλιασμένοι εκεί στο κέντρο της σκηνής με το θέατρο άδειο και τα φώτα
σβηστά, εκεί με τα χείλη κλειστά χωρίς ν'ακούγεται ο παραμικρός θόρυβος, ακούγαμε τη

φωνή της καρδιάς μας.

Όπως λένε και οι στίχοι ενός τραγουδιού «οι καρδιές μας χτυπούν σαν παιδιά που ορίζουν το τέλος». Το τέλος που σημαίνει μια καινούργια αρχή.

Παιδιά? σηκωθείτε. Αρχίζει η πρόβα

Ευγενία Κραβαρίτη, Φιλολόγος